

udvikling, der er baggrund for, at vi foretager den opdeling mellem DANCED og Danida. Og det, som DANCED er i gang med, ikke mindst i Sydøstasien, er jo præcis en opbygning af administrationen af disse miljøforvaltninger, så vi kan få gang i nogle af de diskussioner, som vi mener er nødvendige, i de områder.

Det var bare for at sige, at jeg ikke er sikker på, at den debat, der er foregået, har afklaret, hvorfor det skulle være nødvendigt at fremsætte et andet dagsordensforslag end det, som et bredt flertal står bag.

Formanden:

Fru Agnete Laustsen som ordfører.

Agnete Laustsen (KF):

Af alle nationer yder Danmark procentvis det største bidrag til udviklingen i den fattige del af verden: 1 pct. af bruttonationalindkomsten, over 10 mia. kr. i 1996, svarende til ca. 2.000 kr. pr. indbygger fra babyer til oldinge. Det er ca. tre gange så meget som gennemsnittet for de vestlige donorlande, og hertil kommer så de ekstra midler på op til 0,5 pct. af bruttonationalindkomsten, som fra 1993 er blevet afsat til miljø- og katastrofebistand. Krav til modtagerlandene om forsvarlig og effektiv anvendelse af disse store midler er derfor indlysende nødvendige.

For Det Konservative Folkeparti er det overordnede hensyn i vor ulandspolitik, at ulandsbistanden skal fungere som hjælp til selvhjælp. Modtagerlandene skal med vor bistand få mulighed for selv at ernære sig ved egen indsats. Vi skal altså ikke blot for evigt fungere som bistandskontor. Og de skal også have mulighed for at afsætte deres produkter og få en fair pris for dem. Nedbrydning af toldmure og handelsaftaler er derfor en af forudsætningerne for at skabe en bæredygtig ulandspolitik.

Dette illustreres med al tydelighed af, at FN's udviklingsrapport har skønnet, at ulandene på grund af handelsbarrierer går glip af indtægter på op mod 500 mia. dollars årligt, svarende til 10 gange den samlede udviklingshjælp, der overføres fra industrilandene.

Sådanne overvejelser bør udviklingsministeren også gøre sig, når den enorme rundhåndethed, der kendetegner vor bistandshjælp, vurderes, og det viser sig, at vi, således som det var tilfældet i 1995, end ikke er i stand til på forsvarlig vis at uddele mere end 90 pct. af vor bilaterale hjælp.

Jeg forventer naturligvis, at det overskydende beløb, ca. 400 mio. kr., tilbageføres til statskassen til nedbringelse af vor enorme danske udenlandsgæld, men hører det gerne bekræftet af ministeren.

Må jeg ved denne debat, hvor min kollega hr. Niels Jørgen Langkilde senere mere direkte vil kommentere de miljømæssige aspekter, kort nævne nogle overordnede krav i vor bistand. For nok er miljø væsentligt, men ulandshjælp må også ses som en helhed og må ikke være et enkeltprojekt, der i sig selv kan afspejle miljøhensyn. Det synes jeg i øvrigt også skinnede igennem udviklingsministerens tale og tak for det!

Vi prioriterer således krav om overholdelse af menneskerettigheder højt, og vi lægger afgørende vægt på at fremme en befolkningspolitik, der bidrager til at reducere den økonomisk stærkt belastende befolkningstilvækst i mange lande.

Og så ønsker vi i videst muligt omfang at benytte os af danske virksomheder og dansk viden og kvalitetsbevidsthed såvel erhvervmæssigt som forskningsmæssigt, når opgaver udbydes. Det betyder dansk indtjening og danske arbejdspladser, og det er vel af stor og afgørende betydning for os alle.

Ikke mindst vor miljømæssige ekspertise bør vi udnytte, hvilket denne debat jo egentlig drejer sig om.

Jeg giver derfor med formandens tilladelse ordet videre til hr. Niels Jørgen Langkilde.

Niels J. Langkilde (KF):

Det første spørgsmål, man burde stille sig i denne debat, er måske: Hvorfor skal vi overhovedet give miljøudviklingsbistand?

Det er der fire gode grunde til:

Den første er selvfølgelig, at vi har indgået en international aftale i Rio, og så skal vi også leve op til den.

Vi var glade for, at det var en konservativt ledet regering, der stod for den, og at det også var en konservativ miljøminister, der i de følgende år gav sit aktive bidrag til, at den blev gennemført.

Så er der den ideelle grund, at miljøet er afgørende vigtigt for Det Konservative Folkeparti, at det er en af de grundlæggende værdier for os, og at vi ved, at hvis man snyder på vægten, får man en hammer i nakken, og det vil sige, at hvis vi bruger ressourcerne urimeligt, så er det vores børn, der kommer til at betale gildet, og det er ulækkert, hvis vi skal sige det ligeud. Det er lige